

Kifejezetten szerény ajándékok

Kedves rokon!

ŠAJTINAC,

Uglješa
Szerény ajándékok
(Rajslji Emese ford.)
Noran Libro, 2016
(megjelenés előtt)

I.
Kedves bátyám,
valahol a Broadwayn vagyok, az alsó részén, az eső nem is esik, hanem időnként nekifutva egyenesen ömlik. A nedves fülhallgatókból még mindig hallok John Cage *Három könnyű darabját*. Beálltam egy vászontető alá és megpróbálok rágyújtani. Egy öregasszony utánakap az esernyőjének, amit a szél kicsavart a kezéből. Elneveti magát. Nevetek én is. Az utcán lefelé rohanó patakából, ott, ahol eltűnt az esernyője, most egy hatalmas fekete kutya ugrik elő, pórázostul. Mintha ez itt mindig így lenne. A tárgyak élőlényekké válnak, az élőlények pedig tárgyakká. Ez nem is eső, inkább vihar, egyenesen az óceán felől. Cigizek és bámulom a csizmámat. Már vízben állok. Mint minden külföldi, elképzelem, hogy olyan valaki áll mellettem, aki érti a nyelvet, amelyen beszélek. Már vannak szellemeim, igen, ideje ezt is megemlítenem Neked. Belélegzem az esőt és a *Lucky Strike*-ot, lelkesen, mint akkor, kiskorunkban. Hallok Gordana visítását és látlak Téged, ahogy összetereled bennünket, mint a kispulykát, a kapu előtt. Apa dolgozik. Anya is. Juliska néni az ajtóban áll, és konyharuhába törli a kezét. Te betereled bennünket, ő meg elkap és azt mondja, félig magyarul, félig szerbül, hogy ne mozduljunk sehova az előszobából. Gordana rángatja rajtam a csuromvizes ruhát és nevet. Aztán méltatlankodik, amikor Juliska néni törölközővel dörzsöli a haját, Te meg ott állsz a ház küszöbén, és nézed az udvart. Hirtelen elfutsz. Soha nem tudtam kitalálni, hova és miért. Idősebb voltál. Mindig több okod volt valamit megtenni, mint nekünk, fiatalabbaknak. Már akkor rengeteg dolog volt, ami csak téged aggasztott. A biciklid, a nyulaid, a kertbéli installációid, mondjuk az a fa repülő-szélmalom, amelynek az orrpropellerje forgott, ha fúj a szél. Most is, hogy billegne és forogna! Ha majd ennél is jobban nem tudok magammal mit kezdeni, mert most se tudok, elindítom a gyártását ezeknek a repülő-szélmalomoknak, mert az itt hiánycikk. Manhattant se tökéletes. Ni, egymásra talált a kutya és a gazdája. Az ember most ott térdel a pocsolójában, és simogatja a fekete kutyát, mintha saját lelkének fontos részét érintené éppen meg. Te érted ezt. Valaha betegesen vonzódtál az elesettekhez.

Nem akarok nyafogni itt neked. Azon kívül, hogy nem lehet dohányozni azokon a helyeken, ahol kávé és szeszt árulnak, New York jó hozzám. Három napja érkeztem. A reptéren Joey várt rám, ötvenes éveiben járó, családos ember. Ő annak a projektnek a koordinátora, amelyre meghívtak bennünket, gondoskodik arról, hogy legyen térképünk, metrójegyünk, pénzünk. Hét daraboska százast kapok hetente! Ha figyelembe vesszük, hogy szállásunk van, a pénzt azért kapjuk, hogy ételt-italt vegyünk magunknak. Miért említetem Joeyt? Valószínűleg azért, mert ő az első ember, akivel itt elbeszélgettem. A japán autókról. Ő is Hondát vezet, nem izgul rá a hazafiságra. Amikor megkérdeztem, milyen New York, elnevette magát, és azt mondta: *fogalmam sincs, én ideautóztam, fél napot elüldögélek az irodában, aztán hazamegyek a feleségemhez meg a gyerekeimhez Connecticutba*. Ott már a természet kezdődik. És, Te tudod jól, én nem tudom elviselni a természetet. Amikor áthaladtunk a fizetősorompón és leértünk Manhattanbe, a szívem majd kiugrott örömeiben.

Majd elfelejtettem! Egyébként meg, ha érdekel, apróra elmesélhetem, hogyan gyűltünk össze itt huszonnégy óra leforgása alatt. Kelet- és közép-európai drámaírók. De érdekes dolog történt az idevezető úton, ezt nem hagyhatom ki. Emlékszel, hogy a JAT alkalmazottja azt mondta: *igyekszünk majd Münchenben nem lekésni a New York-i járatot*. Szóval, megöltük egymást, és vigasztalóan mondtad: *minden oké lesz abban a pillanatban, ahogy elhagyod a kibaszott bazádnak a légtérét*. Majd megfordultál, és kimentél a reptérről. Valakit fölhívtál mobilon, ott álltál az épület előtt. Addig néztem utánad, amíg át nem mentél az úttesten, és el nem tűntél a parkoló autók között. Ott kezdődött a kalandom. Először is, Münchenben késéssel landoltunk.

Az ottani repülőtér hosszú, de nem annyira hatalmas, hogy rosszul szervezett is legyen. A New Yorkba vezető terminálba azért mégse lehetett eljutni öt perc alatt. Nekünk pedig, nekünk, akik tovább repültünk, pont ennyi időnk volt ezt megpróbálni. Hárman voltunk. Egy idősebb férfi Belgrád környékéről, egy negyvenes nő és én. Belátva, hogy kutyaszorítóba kerülünk, megállítottam a JAT légikisasszonyát, hogy: *asszonyom, hogyan képzelték, hogy öt perc alatt odaérjünk? Hát siessenek, siessenek*, mondta zavartan. A terminál számát jelző táblát ott láttunk a távolban, de az a szám annyira kicsi volt, hogy nyilvánvaló volt: legalább háromszáz méterre van. Már szinte futásnak eredtem volna, amikor megállítottak bennünket a német alkalmazottak. *Nem lehet, a beszállókápu már zárva van*, mondták, és már tárcsáztak is valakit. A JAT légikisasszonya szó szerint eltűnt valahova. A férfi, a nő és én tehetetlenül néztünk egymásra. És akkor az öreg úgy döntött, elmondja azt, ami a szívét nyomja: *mi a fasznak küldenek nekem jegyet, hogy látogassam meg őket, szépen megmondtam, hogy ez engem nem érdekel. Ülhetnék szépen otthon, nyugodtan, a francba a gyerekekkel is meg az unokákkal is...* A nő, láthatóan zaklatottan, közelebb lépett hozzám, még a karomat is megfogta: *maga tud angolul, igen, ez nagyszerű, én egy szót se tudok kinyögni, jó lesz, majd maga segít rajtunk*. Néhány másodperc múlva megérkezett két rendőr, és mindhármunkat bevitték a repülőtér rendőrsére. Igen, letartóztattak bennünket. A buta, szőke német zsarú úgy kacszott mögöttünk, mintha egy tartalék doboz Beck's lenne a seggében. Az őrsön egy csupaszból tereltek bennünket, csak padok voltak benne, és ugyanaz a fritz úgy bámult ránk az ajtóból, mintha három iguánát látna. Röfögve beszélt, hangosan és elégedetten, valakivel, akit mi nem láttunk. A távolból jövő hangját azonban már értettem. Arról beszélt, hogy oda kell hozni a fényképezőgépet. Az öreg közben leült a padra, azzal a szándékkal, hogy rágyújtson, de erről gyorsan letett. Tilos a dohányzás még a rendőrsőn kívül is, hát még amikor az ember tekintete találkozik egy bajor rendőrrel. *Kérdezd meg őket, hazaengednének-e engem, basszák meg ezt az egészséget*, mondta halálkomolyan az öreg. Nem sikerült neki válaszolnom, mert már el is vezettek, fényképezkedni. Három beállítás, német géppel, Carl Zeiss objektívvel, valszeg, mert most már újra egységesek a németek. Ekkor valamit mondtam németül, olyasmit, hogy *miért vagyunk itt?*, vagy valami hasonlót, és a fritz föl pattant, mintha egy kintornást pillantott volna meg, majommal a vállán. Odakiáltotta Hansot, és megértettem, hogy azt ismételi: *ez tud németül!* Van valami megemészthetetlen abban, amikor németek tartóztatnak le, gondoltam. Először is, valóban nem értettem, miért kellett bennünket lefényképezni, ráadásul a rendőrség helyiségeiben, másrészt egy német parancsait hallgatni csöppet sem kellemes dolog. *Igen, tudok németül, tanultam az iskolában*, válaszoltam. Nem beszélek elég jól, hogy akkor gyorsan megkérdezhettem volna tőle, vajon a sok zsidónak segített-e bármit is annak idején, hogy beszéltek németül? Pedig meg akartam. Utánam lefényképték a nőt, majd végül az öregot, aki akkorra annyira alámerült az elégedetlenségbe, hogy attól tartottam, magához ragadja valamelyik rendőr pisztolyát, és mindannyiunkat halomra lő. Mindegyikünkötől elvettek húsz eurót. Aztán ki-ki kapott az útlevelebe egy matricát, és megmagyarázták, hogy már nem vagyunk illegális migránsok, mert van tranzitvízumunk Németországba. A következő repülőig nyugodtan elégedetlenkedhetünk a repülőtéri csarnokban. Így is lett.

A jól megkomponált eposz szabályai szerint a szép hamarosan fölváltotta a rútat. Elkezdtek elnézést kérni. Nem egészen fél óra múlva már a frankfurti gépen ültem, ahonnan megszervezik a leggyorsabb new york-i csatlakozást. Sőt, már nem ültem, hanem feküdtem a businessosztályon. A Lufthansa megváltása tökéletes volt. Csúpan 20 euróért cserébe, amely ugyan a német zsaruk zsebében végezte, de mindenképpen kevesebb, mint amennyi az

árkülönbség lett volna a turista- és a businessosztály között, most heverészhettem, a kezemben ott volt a saját távirányítóm a videóhoz, és még egy takarót is kaptam. Jól megnéztem a repülőjegyet, amelyre az én immár érvénytelen jegyemet cserélték. Mondjuk, hogy egy bizonyos Ramajani Upanisadi hölgy vagy úr nevére állították ki, ennyit értettem belőle. Egy indiai nő vagy férfi helyett most az én barbár szláv testem, szkíta tagjaim nyúltak el a hátradöntött, kényelmes ülésen. A választékból előkerestem a komolyzenei csatornát, és elmerültem Samuel Barber *Adaggió*jának hangjaiban. A képernyőn saját repülőgépünknek az Atlanti óceánon átvezető, tarkára megrajzolt útját lehetett látni. Rámeredtem, és vártam, mikor fog a kis repülőgép megmozdulni. Reménytelen vállalkozás. Amikor elérkezett a kajaidő, megkérdezték, európai vagy ázsiai menüt kérek-e. Mit rendelne Orwell? Paradicsomos babot és pirítóst, valószínűleg. Minden közül engem leginkább a kis takaró töltött el örömmel. Alágömbölyödtem, és megpróbáltam aludni. Nem ment. Azon tűnődtem akkor, és most is, kedves bratýo, hogy mivel érdemeltem én ezt ki. Ki választott ki, és miért éppen engem, hogy Szerbiából idejöjtek? És miért? Soha nem kértem ilyesmit. Abban se vagyok biztos, hogy megérdemeltem. Minden annyira titokzatos és ugyanakkor annyira kötetlen egyszerre. Nem követett semmiféle küldöttség. Mindjárt a drámai előadóké vagy a drámaíróké. Nem hozom senki üzenetét, nincs olyan feladatom, amivel a közt szolgál-nám. Erről alig tud valaki valamit ott, ahonnan én érkezem. Hivatalosan senki nem kísért ki, téged kivéve. Köszönöm, mindig.

Megpróbálok aludni egy kicsit. Egy kis szobából írok, ahol két számítógép van, és amelyet egy fiatal drámaíró emlékének szenteltek, aki túl korán elhagyta ezt az árnyékvilágot. A szülei csináltatták ezt a kis szobát, és neveztek el róla. Nappal mindig tömeg van itt, de most, az éjszaka közepén, sehol senki, azok is alszanak, akik az intézet épületében vannak elhelyezve. Innen írok majd neked ez alatt a három hét alatt. Idegesítesz azzal, hogy nem akard installálni a skype-ot, akkor kedvünkre beszélgethetnénk is. Gordánát telefonon hívtam. Nagyon örült nekem. Azt mondta, járjak utána, nem tudnék-e valahogy ittmaradni, szerinte ez most egy jó lehetőség számomra. Kicsit szomorúnak tűnt, azt mondanám. Ti ketten szoktatok egyáltalán beszélgetni? Talán van valami, amivel nem akar terhelni? Kérlek, járj ennek utána, beszélj vele. Hívtam a szüleinket is. Daddy jó passzban volt, talán egy kicsit fáradtnak tűnt. Azt javasolta, találjak itt magamnak egy csajt — hozza

a formáját. A muter rengeteget dolgozik, ennyit értettem meg. Nem említet-te a nyugdíjbemenést, fájó pont ez neki, valószínűleg. Te hogy látod? Baszki, eszembe jutott. Azzal kapcsolatban, hogy nem tudok választ találni arra a kérdésre, mivel érdemeltem ki, hogy az amerikai drámaírók egy intézete három hétre meghívott, töltsék el a költségükön három hetet a világ központjában. Magamról azt gondolom, nem vagyok elég jó ilyesmihez. Ilyesmit nem ért meg az apánk se, te se. Számomra a muter meg ő a hősök, te vagy a hős. Gordana a legjobb lélek a világon, és nézd meg, már tíz éve albérletben él, naponta a világ végére utazik melózni, megalázó.

Bocsásd meg ezt a levélvégi hangulatot, de most tényleg lefekszem, mert már virrad. Írd meg, mit vegyek neked. Listát készítek. Kézfogás, ölelés, szeretlek,
Vukašin öcséd, kit anyád öle szüül!

II.

Kedves öcsém, a távolban...

Először is, anyád picsáját!

Beszartál, ismerd be! Muszáj egy kicsit cseszegetnem téged. Először is azért, hogy eszedbe juttassam, ki az idősebb. Másodsor, én nem vagyok író, ezért az eredményeket banális, úgynevezett archetipikus síkon érem el (értsd: bánáti paraszt!). Örülök, hogy megérkezted, és jól elhelyezkedted. München kibaszott veled, mi? Mondtam, hogy a mieink el fognak cseszni valamit. Erre számítani lehetett. Amikor arról írsz, hogy a svábok szabják meg a sorsodat, némi írói túlzásba esel, de valamennyire egyetértek. Még csak ezután fog kiderülni, hogy Németország egyesítése jó ötlet volt-e, vagy a vég kezdete!

Ha most hallana daddy, azt mondaná, antiglobalista üzemanyagra járok. Egyébként meg, ha már megemlítettem jóapánkat, nem akarlak idegesíteni, de ismét elkezdett cigizni. Anyánk szerint egy dobozt szív el naponta. Én, ha nem is mindennap, de mondjuk minden másnap elmegyek hozzájuk, kávézunk és dumálunk. Anyánkkal leginkább az autóról, hogy ki mikor fogja mesterhez vinni (az a roncs jövőre betölti a húszat!), el kell-e már adni, és venni helyette egy használtat, de fiatalabbat, vagy hajtsuk még inkább. Tehát, mondhatni a szokásos. Én dolgozom, az általános nincstelenség miatt csökkent a munka mennyisége, így a fizetésem is kisebb. Már nem megyek naponta Újvidékre, hanem csak háromszor-négyszer hetente. Javítják az utat, ezért Györgyénen, Sajkásan, Budiszaván és Kátyon át megyek. Szép az ősz. Szép

a Bácska. Észrevettem, hogy ott a falvak nincsenek annyira lepusztulva, mint nálunk. Igyekszenek az emberek rendbetenni, pedig ott is általános az ínség. Bánátban bezzeg (nemrég mentem Iloncra), maguktól dőlnek össze a házak. Ezek között a ház-csontvázak között öregek és egy-két gyerek lézeng. A tetők beomlottak, a vályogból hajt a gaz, már az égig ér. A kereskedelmi osztály főnökét vittem egy pasihoz, aki Iloncon tatarozza a szülei régi házát, egyébként meg a tulajunk volt iskolatársa. Szép, nagy ház. Lelakott, persze, de ő le akarja cserélni az összes cserepet, és valami épületeket húz még föl hátul. Szóval, ők ott itt kettesben a gangon, én meg tébláboltam az udvaron. Régi kerítés, elborítja az iszalag, mögötte meg a kert, elefántfül-nagyságú lapulevelekkel. Csak ti hányoztatok onnan Gordanával, olyan volt, mintha bármikor kidughatnátok a fejetekeket valahonnan. Fölemeltem egy levelet, alatta meg: egy csiga. De mekkora! Ilyenek nincsenek a városokban. Ezek olyan kertiek, ősiék. Jól van, na, tudom, hogy te nem vagy a természet szerelmese, neked ezt nem érdemes mesélni. Te kis urbánus! Az általános iskoláig ott hemperegtél a gradnucicai sárban, aztán hirtelen aszfaltgyerek lett belőled. Nem zavar. Egyébként meg, most jobban fölhalad magad abban a megapoliszban, mint ahogy én bármikor fölhalálnám magamat. Neked New York, nekem Ilonc!

Hadd fejezzem be a történetet a Házfelújító úriemberről. Szóval, megittak ők ketten egy üveggel, mire én visszaértem, hogy emlékeztessenem a főnököt: indulni kéne. Közben ők ketten megállapodtak valami építőanyag-megrendelésben is, de a Házfelújító úriember hirtelen elanyátlanodott és rákezdte: *fo-galmatok sincs, milyen volt ott neked, annyi hosszú éven át. Tirol! Huszonöt év munka idegenben. Mindent ki lebet bírni, csak egyet nem. Azt az undorító, csíramentes begyét! Az emberek az egészséges életmód, a gyaloglás és a hegymászás megszállottjai. Föllapozod a helyi lapot, és ott a gyászjelentés: „Hirtelen, mindannyiunk nagy fájdalomra itthagyt bennünket a nagyszere-rű férj, nagypapa, dédapapa és ükapa, mondjuk Bernhard, a kilencvenkettedik évében.” Igen, ez az, ami elviselhetetlen. Semmi szenvedély, csak a jól bevált napirend. Fogd vissza magad, ne izgasd föl se magad, se másokat, lélegezz mélyeket, egyél lassan, örülj csöndesen. . .* panaszkodott a Házfelújító. Aztán megkérdezte, a város felé megyünk-e, és elvinnénk-e, mert tudja, hogy nagyon részeg. Ők ketten egymás vállán aludtak, én meg lassan vezettem. Szép volt az alkony. A csupasz barázdákban nyulak, a nád között öze-k.

Be kell ismernem aggodalmamat a saját magadnak föltett kérdések kapcsán. Ha már kommunikálunk, márpedig előtte hosszú ideig nem tettük, de most, íme, ez a te utad és a távoli világ rákényszerített bennünket, remélem, nem érted félre a következőt. Talán mi vagyunk a te hőseid, de te meg a miénk vagy. Ráadásul, te tényleg valamit elértél, öcskös. Ismert és elismert lettél, már amennyire az lehetséges. Inkább a távolban, lám, az otthonodtól távol, de azért ez is elismerés. Se a szülein, se én mint a bátyád, se a húgunk, senki, rajtad kívül, nem jutott hasonló sikernek a közelébe se. Ezért aztán ne fordulj vissza és ne törd a fejed túl sokat. Vagy ha már nem tudod megállni, írj egy drámát a témáról!

Ami pedig azt a képet illeti, ahogy én telefonálva állok a repülőtér épülete előtt, szolgáljon apropóul egy sikerekről és sikertelenségekről szóló történethez. Ahogy elváltunk és én kiléptem a szabadba, csörgött a telefonom, Mika Marošán hívott, volt osztálytársam. A húszéves érettségi évfordulót szervezi. Hát, öcsém, szörnyű. Az két évtizede volt! Mondtam Mikának, hogy oké, és mentem tovább. A város felé kanyarodtam, hogy majd betérek Gordanához (erről majd később), gondolkodtam és emlékeztem. Húsz év semmi, öcsém. És én hova jutottam? Másfél év hiányzik a negyvenhez. Kisteherautót vezetek egy építőanyag-kereskedőnél egy településen, ami valaha város volt. Nemsokára hét éve lesz, hogy csak ezt csinálom. Nem fejeztem be az egyetemem. Leérettségiztem, kultúrológia szakon. Részt vettem a háborúban, igaz, mindössze három héttig. Feleségem, gyerekem nincs. Vagyonom, hát, lehet rá számítani, hogy majd valaha lesz, a szülein halálát követő hagyatéki tárgyalás után. De húszéves érettségi évfordulóm, az van! Garantált lerészegedéssel. Fatálás menüvel, és három ingyen itallal. Ja, és hányással az étterem előtti kis parkolóban, az tuti.

A Kosančičev venacon parkoltam, és fölbaktattam a *Tavaszig*. Rettenetesen vágytam egy dupla *lincurára*, de végül lemondtam róla. Vártam, hogy Gordana jelentkezzen, és elmenjünk enni valahova. Esembe jutottak azok az idők, amikor még te és Gordana Belgrádban tanultatok. Anyánk csomagjai neked meg neki. Szerettem azokat a hétvégéket. A guráblis és a kolbász a kisteherautóban, előttem a nem túl hosszú út, de én épp kifelé tartok ebből az isten háta mögötti zugból, itthagytam ezt a világ nagyhatalmainak igazán soha

nem fontos út melletti sáros üdülőhelyet, és Belgrádba tartok! Szerettem ülni a te kis diáklakásodban, lakótársaidal, a két kraljevói lánnyal. Ó, hogy egye meg a fene azt, aki nem volt egyetemista. Majdnem kifogtam akkor a soványabbikat, nem? Nem igazán voltál testvéri hangulatban. Biztos nyomott voltam, és nem odaillő. Egyébként is, a csajokról soha nem tudtunk beszélgetni. A tartós kapcsolatok híve, te! Gordanával mindig tudtam erről szót váltani. Majdnem kilenc évvel fiatalabb nálam, de mindig voltak okos kérdései vagy javaslatai. És mindig igaza is volt. Végül ő is megérkezett, lement a Banijáig, és fölhívott. A Pašić téren találkoztunk. És figyelj: átöleltük egymást és én azt mondtam: *menjünk a Mekibe*, mire ő: „nem igazság, ez az én ötletem volt!” Látod, elmulasztottál egy testvéri találkát, nagy sültkrumpli és diétás kóla volt a menü. Sajnálta, hogy nem tudott szabadnapot kivenni, és kikísérni téged a repterre. Elmeséltem neki a húszéves érettségi találkozó hírét. Ő mindig jót akar, minden rendben is lesz, ha lazán fogom föl az egészet, és „átkozott legyek, ha leiszom magam” és ehhez hasonló okosságok, már amit egy testvér szokott mondani. Rákérdeztem Mišóra — a sógorunkat előléptették a bankban! Rákérdeztem az esküvőre. Neki az nem fontos, de tulajdonképpen pénzük sincs. Ő inkább gyereket szeretne. Necces, már ha arra gondol az ember, hogy egy néprajzos-kultúrantropológus ritkán kap munkalehetőséget, ha pedig elmegy szülni, azt is elfelejtik, hogy valaha a világon volt. De hát felnőtt már, és mindent tud. Lesütöttem a szememet, amíg beszélt. Pont, ahogy említetted. Nekem mindig megvoltak a saját gondjaim, idősebb és aggodalmasabb voltam kettőtöknél. Arra nem emlékszem, hogy Juliska néni az előszobában szedi le a rólatok a vizes cuccot, de minden másra igen. És szép az, hogy el tudom képzelni, valaha voltak saját problémáim, de ma már ez nem így van. Semmi. Faszom, az van. Szendergő, középkorú faszom. Jólesik ezt így kimondanom, te meg, öcskös, bocsáss meg. A Ruski carnál váltunk el, és én lassan elindultam hazafelé. Alkonyodott. Mindig arról ábrándoztam, hogy majd megállok a pancsovai híd előtt, és fölveszek egy csinos diáklányt, de soha nem tettem meg. Mindig késő volt már. Noha tulajdonképpen nem volt mire hazamennem, a szívem már a stopposok szokásos helye előtt valami gyermeked dalocskát dúdolt a hazaérkezésről. Valami ősi dallamot. Azokból az időkbeli, amikor a szívószálás üdítőt még föliatasakba csomagolták. A márkanév nélküli percek és ropik idejéből. Amit a szülein csomagoltak nekünk az Uzicébe vagy Žičébe tett kirándulások alkalmával. Mintha Afrikába mentünk volna! És, ó, Istenem!, mindannyian fából faragott — puska formájú — furulyákat vittünk haza szuvenírként.

És ha már az emlékeimnél tartunk, íme egy, amire te biztosan nem emlékszel. Megvan, hogy annak a bizonyos Juliska néninek, valami morgolódsod alkalmával, vagy mert valamit megtiltottak neked, azt mondtad: *én nem szeretem a magyarokat!*? Halálos komolysággal mondtad ezt annak az idős asszonynak, aki naponta jött vigyázni rátok, mert én nem voltam elég, meg már iskolába is jártam. Nem emlékszel, ugye? Végül az lett, hogy a szülein elbeszélgettek Juliska néniel, aztán meg veled. És bocsánatot kértél. Most meg én kérek bocsánatot, de így van ez, ha az embernek van egy bátyja, aki emlékezik. Szegény Juliska néni! Nyugdíjas volt, az a kis pénz, amit tőlünk kapott, arra volt elég, hogy kimehessen vele a piacra, soha nem volt munkaviszonyban, a férje fizikai munkás volt egy építőipari cégnél. Becsületes emberek. És akkor akad egy kölyök, egy történelemtanár és egy óvónő fia, aki magyargyűlölő. Bocs, de én ezt nagyon élvezem!

Szeretném, ha írnánk így, egymásnak, ha van idő. Nekem van, ne aggódj! Nem fogom letölteni a skype-ot (daddy azt mondaná: daunlendölni), mert így könnyebb. Bármikor föl tudok állni, és tölteni magamnak egy pohár sört, és hugyozni is elmehetek gond nélkül. Szeretem a kényelmet, ez már csak így van, ha középkorú az ember.

Okvetlenül ird le, milyen figurák vannak ott körülöttem. Ami az ajándékokat illeti, kérlek, hogy az én ajándékomra szánt összeget csoportosítsd át, és vegyél belőle egy üveg vizkit, amit majd egy csajjal iszol meg.

Lehetek-e végül olyan pófátlan, hogy megkérdezzem, vajon az általad említett zene (Samuel Barber) nem az-e, amit ti, 1980-ban születettek adaggiónak hívtok, mi pedig, akik egy évtizeddel idősebbek vagyunk, a *Szakasz* filmzenéjének, ami az alatt a jelenet alatt szól, amikor Dafoe bőrért kilyuggatják, a mentőhelikopter pedig reménytelenül továbbszáll?

Bűnös bátyád, Živa

(regényrészlet)

RAJSLI EMESE FORDÍTÁSA